

tør sige det med Sandhed. Det ærede Medlem siger saa, at det er Stabe, at der ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger, naar man vil fremkomme med en saadan Lov. Det kan dog ikke være det ærede Medlem ubekendt, at der nu paa andet Aar i dette Ting foreligger et Lovforslag om Udvidelse af det statistiske Bureau, og denne Udvidelse skal ganske særlig have til Ojemed at besørge den sociale Statistik, og jeg kan da vel ikke gøre noget for, at Regeringen ikke kan fremkomme med saadanne Oplysninger, naar den ikke har været udrustet paa passende Maade til at kunne forstaae de Oplysninger, det her gælder om. Hvad Nytte Loven vil gøre — og det er jo netop det, der staar os imellem — det vil Fremtiden vise, og at en Lov som denne vil komme til at stifte en Nytte ogsaa for dem, der som det ærede Medlem ville være mod Loven, er min Overbevisning. Det er saa indlysende og klart, at det, som det ærede Medlem siger, at den ikke skulde saa nogen Betydning for Fremtiden, tror jeg slet ikke paa, selv om den ikke vil føre til, at man — f. Eks. det ærede Medlem — faar et andet Syn paa Livet. Det falder mig slet ikke ind. Det er heller ikke den Slags Ting, man stræber efter ved at fremsætte en saadan social Lov. Det gør man, fordi man finder, det er ens Pligt og rigtigt og billigt mod de paagældende. Derfor gør man det, men ikke for at høste Tak fra nogen Side for det.

Klein: Det gaar mig ligesom det gif det ærede Medlem for Thisted Amts Bje Valgkreds (N. Andersen), at det forekommer mig, at Ordningen af det Spørgsmaal, som her ligger for, maatte kunne ste paa en mindre indviklet og en simplere Maade, end det er foreslaet. I Virkeligheden opstiller jo Lovforslaget en ny Rettsregel, et nyt Princip, idet man nemlig vil paalægge Arbejdsgiverne en Forpligtelse til at give deres Arbejdere Erstatning i Ulykkestilfælde. En saadan Forpligtelse maa jo siges i Almindelighed taget ikke at paaligge en Arbejdsgiver lige overfor Arbejderne. Men Lovforslaget gaar ud fra, at der for Fremtiden skal paahvile Arbejdsgiverne en saadan Forpligtelse. Vel paalægger man dem ikke direkte en saadan Forpligtelse, men naar man siger, at der skal dannes en Fond, hvoraf Erstatningen kan ydes Arbejderne, og at denne Fond skal tilvejebringes ved Bidrag fra Arbejdsgivernes Side, bliver det dog i Virkeligheden Arbejdsgiverne, som komme til at yde Erstatningen, men deres Erstatningsydelse gaar ikke direkte fra Arbejdsgiveren til Arbejderen, nej, den gaar gennem denne nye Anstalt til Arbej-

deren. Naturligt er det derfor, at man spørger, om det er nødvendigt, at man gaar denne Omvej, om det ikke lod sig gøre at lade Arbejderen, saa Retten til Erstatning som et direkte Krav paa Arbejdsgiveren. Jeg ser meget vel, at det har en stor Betydning, hvad der blev gjort gældende af den højt ærede Minister lige overfor den Betragtning, dels at han maatte ikke havde tilstrækkelig Sikkerhed for, at Arbejdsgiveren vilde være i Stand til at yde Erstatningen til Arbejderen, og dels, at man gennem Forslaget tilvejebringer, om jeg saa maa sige, en gensidig Assuranceforening mellem de forskellige Klasser af Arbejdsgivere. Mig forekommer det imidlertid, at der praktisk taalt ikke er stor Fare paa noget af disse Punkter; derjom man virkelig gif til at opstille den Sætning, at Arbejdsgiverne skulle yde Erstatning til deres Arbejdere, naar disse komme til Stabe i Arbejdsgiverens Tjeneste, uden at det kan tilregnes Forjeelse, Fejl, ond Vilje eller grov Uagtsomhed fra deres egen Side, saa antager jeg, at Forholdene hurtig vilde udvikle sig saaledes, at Arbejdsgiverne vilde søge at døkke sig mod saadanne Ekstraudbetalinger ved at forstyre de paagældende Arbejdere, som de have i deres Tjeneste; det er jo en Vej, som i alt Fald flere — jeg tør sige mange — Arbejdsgivere allerede ere gaaede, og den forekommer mig at være naturlig. Det vil jo ikke fejle, at naar det bliver sat i System, vil der efterhaanden mere og mere udvikle sig Forsikringsanstalter, der specielt have Opmærksomheden henvendt paa disse Forhold. Og det lader sig vistnok ikke betvivle, at saadanne Forsikringsanstalter maatte nok saa godt som alle statistiske Undersøgelser og alle Overvejelser i et særligt Kontor, oprettet under Indenrigsministeriet, i den Retning vilde se sig i Stand til at følge med, hvilke forskellige Arbejdsbrancher der medføre den største Fare, saaledes at der efter Præmierne paa Forsikringerne paa naturlig Maade kunde blive regulerede. Paa den Maade vilde Hensynet til denne Solidaritet mellem Arbejdsgiverne, forekommer det mig, tabe en stor Del af sin Betydning. Og naar man vil holde sig til det første Punkt, at der ad den Vej maatte ikke bliver den Sikkerhed for Arbejderne, der skulle holde sig til Arbejdsgiverne, som naar de have en Statsanstalt at holde sig til, vil jeg bemærke, ligesom det ærede Medlem for Thisted Amts Bje Valgkreds (N. Andersen), at jeg egentlig ikke tror, at der praktisk er Grund til at frygte noget i den Retning, naar man udruster Arbejderne med en privilegeret Fordring lige overfor Arbejdsgiverne, saaledes som det er Meningen. Men jeg vil gaa et